

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg kan sige, at regeringen har gennemført det, som vi på det foreliggende grundlag mener skal til, og noget af det blev altså gennemført under den tidligere regering, som jeg allerede har været inde på.

Kl. 13.40

Der har været en særlig kontanthjælp for unge i mange år. I 1996 gennemførte den socialdemokratiske regering med støtte fra Venstre og De Konservative den såkaldte ungeindsats, som også ændrede reglerne for kontanthjælpen, og det har haft positive konsekvenser: Ledigheden faldt hurtigt og markant blandt de unge, flere kom i arbejde, og flere kom i uddannelse, som vi allerede har været inde på.

Sidste efterår ændrede regeringen sammen med et bredt flertal i Folketinget ungesatsen som led i reformen »Flere i arbejde«. Ændringen betød, at nogle unge får kontanthjælp på SU-niveau, for at det ikke skal kunne betale sig bedre økonomisk bare at være på kontanthjælp frem for at tage en uddannelse.

Nu er det jo sådan ifølge forretningsordenen, at jeg ikke må stille spørgsmål til hr. Villy Søvndal. Men hvis jeg havde måttet, ville jeg have stillet det spørgsmål, om ikke hr. Villy Søvndal er enig i, at det bør da være sådan, at der er en tilskyndelse til at tage en uddannelse i stedet for blot passivt at hæve kontanthjælp. Det var altså det, som vi gennemførte sidste efterår, i øvrigt sammen med et bredt flertal i Folketinget.

Villy Søvndal (SF):

Niels Hausgaard har en sang, hvor han slutter hvert vers af med at spørge, om de fleste er de bedste eller bare er de fleste. Jeg synes, statsministeren har brugt sine tre sidste svar til at tvære Socialdemokratiet ind i det her, og det kan jeg godt forstå, men der er jo ingen grund til at blande mig ind i det. Det må statsministeren sådan set gøre op med Socialdemokratiet, for vi har hverken lod eller del i det.

Men jeg vil godt spørge: Når statsministeren nu siger, at der ikke er nye planer om at anbringe folk på lavere satser, er det så på grund af den forskrækkelse, man fik i forbindelse med dagpengereformen? Har man sagt: O.k., den vej vil vi ikke vove os ud ad én gang til, for det gav så mange smæk i den offentlige debat, at det tør vi simpelt hen ikke?

Jeg synes nok, det er en forståelig reaktion, men jeg synes også, den er lidt bekymrende. Det betyder jo modsat, at dem, som har meget stær-

ke organisationer i ryggen – i dette tilfælde både fagbevægelsen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Handel & Service osv. – rører statsministeren ikke ved, for her er modstanden stærk nok, som statsministeren sagde. Men det betyder til gengæld, at når vi taler om nogle af de mest sårbare grupper, vi har her i samfundet, og som ikke er i stand til at stille med stærke organisationer i ryggen, er vejen fuldstændig åben for statsministerens parti, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti til at gå til angreb. Det er vel netop derfor, det er dem, der har mistet 720 mio. kr., som rådet opgør på side 13. Man har sparet på kontanthjælpsmodtagerne og dem på starthjælp, man tager altså fat på de udsatte grupper, fordi de ikke har stærke organisationer i ryggen.

Deler statsministeren ikke den opfattelse, at med den tilgang, som statsministeren har til spørgsmålet, er det voldsomt farligt at tilhøre en mindretalsgruppe her i samfundet, der ikke har stærke organisationer i ryggen, fordi der ikke er nogen til at forsvare dem? Og kan statsministeren ikke også bekræfte, at de 720 mio. kr., som man har pillet fra de dårligst stillede på social overførsel, nogenlunde svarer til de 800 mio. kr., man ville pille fra dagpengemodtagerne? Er det ikke omtrent det samme tal? Den store forskel er bare, at det ene sted var der modstand, men det andet sted var der det ikke, og er der ikke grund til bekymring hos de rigtig svage grupper med den kontekst?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Som jeg nu efterhånden har sagt mange gange, anerkender jeg overhovedet ikke hr. Villy Søvndals tal og misbrug af tallene. Men det tror jeg ikke vi kommer meget længere med, for jeg kender hr. Villy Søvndal, han fortsætter bare. Men nu har jeg sagt det endnu en gang.

Jeg vil gerne understrege, at det, regeringen hele tiden forfølger, er, at det skal kunne betale sig at arbejde, og hvis vi opdager nogle hjørner, hvor det ikke kan betale sig at arbejde, er vi selvfølgelig også indstillet på, at så skal tingene ændres, så det altid kan betale sig at arbejde. Det er jo derfor, vi sammen med et bredt flertal i Folketinget ændrede reglerne om kontanthjælp sidste efterår, så vi lagde et loft over, hvad man kan få i kontanthjælp. Det skete netop for at sikre, at det altid kan betale sig at arbejde.

Det forbløffer mig, at hr. Villy Søvndal ikke uden videre bare kan erklære sig enig i, at det altid skal kunne betale sig at arbejde. Det kunne